

Dag 468 – woensdag 9 april

Over de middag heb ik een afspraak bij de dokter voor een kleine check-up. We werken dus wederom thuis vandaag. En werken wordt het. Mijn Nederlandstalige collega is met vakantie deze week en de vertaalaanvragen stromen binnen zoals de duizenden paaseitjes waarmee ze je in deze periode bekogelen.

Veel tijd om Lagun te doen werken heb ik dus niet. Voor zijn ontbijt probeer ik hem in een *assis* voor te krijgen op een andere locatie dan ie gewoon is maar dat wil niet lukken, ik moet hem steeds in positie lokken. Zo zie je maar hoe makkelijk het is om te denken dat een bevel gekend is terwijl het soms gewoon een vaste routine is die erin gebakken zit.

Wanneer ik een namiddagtheetje ga halen in de keuken, beland ik bijna tegen de vlakte. De vloer van de living is bezaaid met duizenden witte plastic bolletjes. Het lijkt wel of het binnen heeft gesneeuwd!

Dag 469 – donderdag 10 april

Yana en Darko zijn terug. Lagun heeft intussen begrepen dat hij wat meer respect moet tonen voor de ouden van dagen, zeker als ze maar twee van de vier poten meer kunnen gebruiken, en hij laat Yana met rust. Hij richt daarentegen al zijn speelse energie tegen Darko en daagt de kolos uit met zijn varkentje. Lang duurt dat spelletje echter niet. Darko stelt zich terug en Lagun is zijn varkentje kwijt. Tja...

Zijn tuigje slingert nu al drie dagen lang rond in huis. Lagun begint er voorwaar interesse in te tonen: hij gaat er af en toe aan snuffelen en likken zelfs. Flinke lieverd!! Hij is nog steeds geen fan van het ding als ik het vastneem maar hij stuift toch ook al niet meer weg.

's Namiddags in de tuin zie ik hem wel nog eens wegstuiven. Maar waarvoor? Helemaal panisch met zijn staart tegen de buik geplakt en zijn oren bijna in zijn kopje getrokken, stormt hij al bibberend op me af. Jeetje, zo heb ik hem nog nooit gezien. Ik probeer te achterhalen wat hem zo heeft kunnen doen schrikken in de tuin maar vind niet meteen iets. Wanneer ik de hoek van de zandbak nader, blijft de lieverd helemaal bevroren staan. Het wordt warmer dus... zou er een beestje in zijn neus genepen hebben ofzo? Ik weet het niet. Niks engs te bespeuren. Buiten dan misschien een elektriciteitskabel die uit de muur van de garage steekt maar daar zit geen stroom op. Ik probeer Lagun tot bij mij te roepen maar het mag niet baten, in een grote boog loopt hij van me weg recht het huis in. Ocharme toch!

Enkele uur later herhaalt het scenario zich. Nu met veel kabaal en gepiep op de koop toe. Liefje toch! Mijn kleine niet zo dappere man durft nu zelfs de tuin niet meer in. Gelukkig laat ie zich wel nog afleiden met zijn flos en kan ik hem wat kalmeren met een spelletje.

Later ga ik dan toch nog even die kabel controleren. Ik heb ergens zo een toestelletje om kabels door te meten maar waar... en hoe werkt het... Tsss, vrouwen alleen hé... Uiteindelijk vind ik het kleinood en... woepsie: 230 volt. Dat heeft Lagun wellicht tot tweemaal toe vandaag door zijn neus gejaagd gekregen! En dat verklaart allicht ook waarom de elektriciteit in de garage af en toe eens uitvalt... Ahum. Papa....?!

Dag 470 – vrijdag 11 april

We trekken opnieuw naar Brussel vandaag. Na drie dagen Lagun desensibiliseren voor zijn tuigje, hebben we toch een minisprongetje voorwaarts gemaakt: mijn kleine man doet me hem niet achterna jagen door de living om zijn tuig aan te doen. Een groot succes!

In de trein gaat ie geweldig enthousiast onder mijn zitje liggen, zonder snoepje zelfs. Wauw, geconditioneerd of niet; ik straal van trots. Wanneer ik geïnstalleerd ben en opkijk, merk ik dat we drie toeschouwers hebben die onder de indruk zijn van Lagun's kunnen. Oh... dat had ik helemaal niet door. Drie dagen thuis zitten en weinig actie doen wonderen?

Op het werk passeren de paasklokken. Koen de paasklok vraagt of Lagun geen stukje paasei mag hebben en ik denk dat hij aan het gekken is. Maar neen hoor. Hij meent het. Huh?! En die heeft zelf honden?! Zijn er dan nog steeds mensen die niet weten dat honden geen chocolade verteren?!

's Middags gaan we lunchen in Exki om de hoek. Het is een mooie dag en er trippelen dus heel wat gevleugelden rond de zaak. Ik ga de uitdaging aan en neem samen met Lagun post in aan het raam. Zal ik een hap binnen krijgen van mijn lunch? Ja hoor. Lagun gaat er dan misschien niet bij liggen maar hij tracht me ook niet door het raam te sleuren om achter de duiven aan te gaan. Het mag dan misschien een doodnormale zaak lijken, maar het is een groot succes voor ons.

Dag 471 – zaterdag 12 april

Vandaag is de laatste kans om nog wat spullen te halen voor de reis. Maar deze namiddag krijgen we ook bezoek van vrienden én wordt Leni afgeleverd voor een paar dagen logement.

We doen een turbokuisje in huis en snellen naar Gent tegen openingstijd van de winkels – zonder Lagun weliswaar. Het moet snel gaan vandaag. Sorry liefje. Maar jij krijgt dit weekend nog actie genoeg met Maxime en Leni die op bezoek komen.

Om elf uur zijn we rond met alles en rijden we terug huiswaarts. Nog een laatste blik gaan werpen op de boot van Bart die aan de Gasmeterlaan ligt en dan Leni gaan opwachten. Maar dat was een misrekening. Aan de boot toegekomen merken we dat er is ingebroken. Erger nog: de boot is gekraakt, er heeft iemand lelijk huisgehouden in het bureel en de drankkast en heeft er zijn intrek genomen. Eek!! Pfff, ons hele dagschema overhoop. We bellen de politie, ik rijd intussen snel naar huis om Leni te verwelkomen, maak wat boterhammetjes en snel terug naar Gent om samen met Bart de politie op te wachten. Leni en Lagun hebben intussen het huis voor hen alleen.

Lieve Leni is wat onzeker binnen gekomen in huis maar Lagun heeft het goed aangevoeld en heeft haar de tijd gegeven om het grondgebied rustig op haar eigen tempo te verkennen en vijf minuten later waren de twee lustig aan het rollebollen. Ik ben er 'vrij' gerust in.

Wanneer we uuuuren later terug thuis zijn, vinden we ons huisje nog min of meer even proper terug als we het hebben achtergelaten. Er is enkel een potje met vers gezaaide munt leeggehaald en Lagun heeft een iets bruiner neusje dan anders... hm...

Omdat de politie blijkbaar niks kan doen tegen krakers (enkel met een uitzettingsbevel van de rechter kunnen we iets beginnen), hebben ze ons aangeraden om de kraker "buiten te pesten" van

de boot door alle gebruiksvoorwerpen weg te halen. Dat wil dus ook zeggen: alle kleren die Bart over een periode van 15 jaar aan boord heeft verzameld... zucht.

's Avonds dumpen we alles in de living op de grond om te sorteren. Lagun en Leni helpen ons daar gezwind bij, elk op zijn eigen manier. Lagun vindt het allemaal wel knus en lekker ruiken en gaat zich tussen de mottenballen nestelen en Leni raapt systematisch alles op dat op de grond valt – ze is fantastisch getraind door Marnic. De arme stakkerd weet niet waar eerst beginnen. ☺

Ik heb geen bench mee gekregen voor Leni en heb ook geen manden meer op overschot. Eentje in de bench en eentje los in de woonkamer vind ik dan wel weer zo sneu dus beslis ik om beiden los te laten in de living en een groot deken op de grond te leggen. Zo kunnen de twee vriendjes “kamperen”. Al gauw blijkt dit echter een slecht idee te zijn en om middernacht mag bibi opstaan wegens geblaf en gestommel. Gedaan met die pyjamaparty hé jongelui! Zou ik ze allebei in 1 bench kunnen laten slapen? Tja, waarom niet hé. Plek genoeg.

Dag 472 – zondag 13 april

De viervoeters hebben het best naar hun zin gehad vannacht in de bench. Ik hoor helemaal niks meer de rest van de nacht en het tweetal ligt lekker knus tegen elkaar aan geschurkt wanneer ik beneden kom.

Het is mooi tuinierweer. Het gras afrijden op zondag mag niet maar er is voldoende ander werk. En wederom kan ik rekenen op de hulp van de tweevoeters. ;-)

Dat verdient een lange wandeling jongens. Ik trek er alleen op uit met de twee in de hoop dat Leni netjes aan de lijn kan wandelen.

Haar enthousiasme voor de wandeling werkt in ieder geval aanstekelijk op mijn kleine mormeltje. Lagun deinst helemaal niet terug voor zijn tuigje! Ik vraag me wel af of hij het überhaupt heeft door gehad dat ie recht op zijn tuigje af liep en niet gewoon maar was gehypnotiseerd door Leni's kwispelende poep voor zijn neus.

Dag 473 – maandag 14 april

Gedaan met de leute. Leni is terug naar huis en Lagun heeft het wederom te pakken wanneer hij me aan de ochtendroutine ziet beginnen. De schrik voor het tuigje zit er nog steeds in.

Ik trek gewapend met zwanworstjes naar Brussel vandaag. We beginnen de dag immers met een stafvergadering met de grote baas.

Ik trek ook een rokje aan met een paar nylonkousen. Is dat wel verstandig Veerle?

In de trein in Gent krijgen we volop actie: de man met zijn blindengeleidehond stapt in en stapt onze wagon binnen! De Labradoodle snuffelt aan Lagun die in een hoekje ligt en Lagun haalt uit. De blinde man schrikt zich een bult en weet niet wat er gebeurt. Hij gaat op twee meter van ons zitten en excuseert zich in mijn richting voor het gedrag van zijn hond. Hij hoopt dat ik niet gebeten ben. Eum... helemaal niet. Ik leg uit dat het mijn viervoeter was die uithaalde maar wederom denk ik niet dat de man het echt begrijpt dat ik ook met een assistentiehond zit en dat we mekaar al vaak zijn tegengekomen.

Dit wordt trainen alleszins! Ik tracht Lagun in een andere richting te leggen zodat hij niet rechtstreeks oogcontact kan maken met de Labradoodle. Gelukkig zit er weinig volk in de trein dus hebben we wat manoeuvreerruimte. De twee viervoeters proberen elkaar de een hele tijd vanonder de zetels aan te staren. Ogenschijnlijk rustig maar de blik van de Labradoodle bezorgt me bij tijden koude rillingen, zo ijsig kalm is hij. Of zij.

Lagun kijkt uiteindelijk zelf weg.

Midden in de rit gaat meneer naar het toilet en laat zijn hond achter. Los en alleen, op twee meter van ons. Ik vrees het ergste maar zijn buddy blijft braaf waar hij is achtergelaten door baasje. En Lagun is zeer gebrand op mijn zwanworstjes en doet zijn kijk-oefeningen voorbeeldig. 😊

Ik bereid me voor op het uitstappen want meneer moet er ook uit in Brussel-Noord en zal ons ongetwijfeld eerst passeren dus snel computertje uit en zwanworstjes in de aanslag. Ik ben meneer voor en stap door naar de volgende wagon. Alles verloopt gesmeerd en op het perron kijkt Lagun zelfs niet meer om naar zijn collega.

's Avonds thuis krijgt Lagun zijn tekenbehandeling. En ooooo wat is hij daar niet blij mee... Zijn haren gaan ogenblikkelijk punk staan in zijn nek en het wordt een dolkomisch zicht.

Dag 474 – dinsdag 15 april

Lagun weigert om te gaan liggen deze ochtend. Gisteravond heb ik hem nog eens zijn linkerachterpoot zien optillen. Zou hij dan toch ergens pijn hebben? Is het iets fysieks? 😊

Darko en Yana zijn terug vandaag maar geen van de viervoeters is in vorm. Lagun gaat wel veel 'slijmen' bij Darko. Of moet ik gewoon zeggen 'likken'? ;-)

Tegen de middag voel ik me steeds slechter worden. Ik heb geen fut meer en voel me zo wegglijden. Toch niet nu hé... niet nu we bijna op vakantie vertrekken!

Dag 475 – woensdag 16 april

En jawel hoor: vandaag ben ik genoodzaakt om een ziektedagje te nemen. Net nu ik weer eens zou kunnen genieten van mijn drie viervoertertjes samen... 😊

Ze hebben niks aan me vandaag. Gelukkig respecteren ze ook een beetje mijn lamentabele toestand. Nu ja... Yana heeft daar niet veel keuze in natuurlijk met haar verlamde achterhand, Darko is sowieso liever lui dan moe en Lagun vind elke dag zonder zijn tuig best ok denk ik.

Het kleine grut houdt zich ledig met het opgraven en oppeuzelen van de sierschors die ik vers achter een draadje langs de omheining heb gestrooid. Potjandorie! Op het werk moet ik hem daar ook al voor in de gaten houden, daar staan immers plantenbakken vol met van dat schors in de vergaderzalen. Het moet een lekkernij zijn want meneertje is er niet bij weg te slaan.

Ik voel me zo schuldig door het gebrek aan aandacht voor mijn lievelingen. Ik tracht de energie op te brengen om ze te borstelen. En oh was dat nodig bij Lagun ook! Iedereen maar zeggen dat ik me gelukkig mag prijzen met een hondje dat niet ruift... ja ja, dat was het eerste jaar zo. Nu krijg ik het terug – with a vengeance!